

Warszawa, 1 lutego 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 25784.

Kl. 72 f, 3/01.

Oskar Kolberg
(Warszawa, Polska).

Urządzenie do przymocowywania lunet celowniczych do ręcznej broni palnej.

Zgłoszono 30 czerwca 1936 r.
Udzielono 22 listopada 1937 r.

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest urządzenie do umocowywania lunety celowniczej, przeznaczonej do ręcznej broni palnej, np. do sztucerów, strzelb i tym podobnej broni palnej.

Urządzenie według niniejszego wynalazku w porównaniu ze znanymi urządzeniami pozwala na usunięcie martwych ruchów zamocowanej lunety dzięki zastosowaniu sprężystych części łączących. Poza tym części urządzenia dają się wykonywać seryjnie, co pozwala na umocowanie dowolnej lunety na dowolnej broni palnej, przy czym do bocznego przesuwania linii celowania przy jej sprawdzaniu służy odpowiednia śruba.

Urządzenie według wynalazku niniej-

szego posiada również śrubę z bębniem, zaopatrzonym w podziałkę, która pozwala na wprowadzenie poprawki na wiatr przez odchylenie osi lunetki celowniczej w kierunku poprzecznym.

Na załączonym rysunku przedstawiono przykład wykonania wynalazku, przy czym fig. 1 przedstawia częściowy przekrój urządzenia, fig. 2 — przekrój wzdłuż linii *A — B* na fig. 1, a fig. 3 — przekrój wzdłuż linii *C — D* na fig. 1.

Luneta celownicza 2 jest osadzona na dwóch słupkach. Przedni słupek 1 jest przymocowany górnym końcem do lunety celowniczej 2. Dolny koniec tego słupka tworzy dwie nóżki 3 i 4, z których nóżka 3 jest gruba i sztywna (fig. 2), a nóżka 4 jest

cienka i sprężynująca. Nóżki te posiadają boczne występy poziome 5, a ich dolne końce 6 posiadają kształt jaskółczego ogona.

Przy zakładaniu lunety występy 5 nóżek 3 i 4 opierają się o górną powierzchnię gniazda 10, a ich końce 6 wchodzi w szczelinę 9, po czym lunetę obraca się o kąt około 90° , wskutek czego powierzchnie 7 nóżek przylegają do skośnych powierzchni 8 gniazda 10. Dzięki sprężystości nóżki 4 to przyleganie jest zupełnie ścisłe i nie pozwala na martwe ruchy lunety.

Tylny słupek 11 stanowi drugą podporę lunety 2 i jest z nią sztywno połączony. Dolny koniec tego słupka jest zakończony pierścieniowym występem 12, który przylega do płaskiej powierzchni obsady 13, znajdującej się na broni. Wewnątrz słupka 11 znajduje się klocek 14, który jest dociągany ku górze mimośrodem 15 za pomocą rączki 16. Mimośród 15 posiada współśrodkowy z osią obrotu otwór 24, który pozwala na celowanie przez szczerbinę i muszkę przy założonej na broń lunecie.

Dolny koniec 17 klocka 14 posiada kształt jaskółczego ogona i wchodzi w odpowiednie wycięcie 18 obsady 13, wskutek czego przy podciąganiu go do góry dociska się słupek 11 do obsady 13.

Wycięcie 18 i koniec 17 klocka 14 są wygięte według promienia 19, tak iż przy zakładaniu lunety celowniczej podczas obrotu jej dookoła osi AB koniec 17 gładko wchodzi w wycięcie 18.

Prawidłowe ustawienie lunety w kierunku umożliwia śruba regulacyjna 20, osadzona w części sztywno połączonej z bronią palną, natomiast urządzenie do prawidłowego ustawienia osi optycznej lunety w płaszczyźnie pionowej znajduje się w samej lunecie.

W celu wprowadzenia poprawek na wpływ wiatru w odpowiednim występie słupka 11 jest umieszczona śruba 21 z bębniem 22, zaopatrzonym w odpowiednie po-

działki. Wskaźnik 23 służy do odczytywania poprawki. Śruba 21 do wprowadzania poprawki na wiatr znajduje się naprzeciwko śruby regulacyjnej 20. Obie śruby powinny do siebie przylegać przy prawidłowym osadzeniu lunety.

Przekręcanie śruby 21 nadaje osi lunety inny kierunek w płaszczyźnie poziomej.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Urządzenie do przymocowywania lunet celowniczych do broni palnej, znamienne tym, że słupek (1), stanowiący przednie oparcie lunety i sztywno z nią połączony, tworzy dwie nóżki, z których jedna (3) jest gruba i sztywna, druga zaś (4) jest cienka i sprężynująca, przy czym końce tych nóżek posiadają kształt jaskółczego ogona, wskutek czego po włożeniu ich w odpowiednie gniazdo obsady lunety i obróceniu o kąt około 90° luneta dobrze przylega do przedniego gniazda obsady bez martwych ruchów.

2. Urządzenie według zastrz. 1, znamienne tym, że wykrój (18) podstawy i dolny koniec (17) klocka (14), dociskającego drugi słupek (11), stanowiący tylne oparcie lunety, są wygięte wzdłuż łuku, opisanego dookoła osi obrotu pierwszego słupka (1).

3. Urządzenie według zastrz. 1 i 2, znamienne tym, że powierzchnia (12), którą tylny słupek opiera się o podstawę, jest płaska i równoległa do dolnej powierzchni występu (5), którym przedni słupek opiera się o podstawę.

4. Urządzenie według zastrz. 1 — 3, znamienne tym, że klocek (14), dociskający tylny słupek do podstawy, jest umieszczony wewnątrz tego słupka i posiada koniec w kształcie jaskółczego ogona, który wchodzi w odpowiednie gniazdo podstawy i jest dociskany do tego gniazda za pomocą mimośrodów, osadzonych w tylnym słupku.

5. Urządzenie według zastrz. 1 — 4, znamienne tym, że posiada śrubę (20), osadzoną w stałej części broni palnej, która służy do sprawdzenia linii celowania w kierunku.

6. Urządzenie według zastrz. 1 — 5, znamienne tym, że naprzeciwko śruby (20), służącej do sprawdzania linii celowania w kierunku, znajduje się śruba (21), zaopatrzona w bęben z podziałką i osadzona w tylnym słupku (11), przy czym śruba ta

służy do wprowadzania poprawek na wiatr.

7. Urządzenie według zastrz. 1 — 6, znamienne tym, że mimośród (15) wzdłuż swej osi obrotu posiada otwór (24), który przy założonej lunecie służy do celowania przez szczerbinę i muszkę.

Oskar Kolberg.
Zastępca: Inż. Cz. Raczyński,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

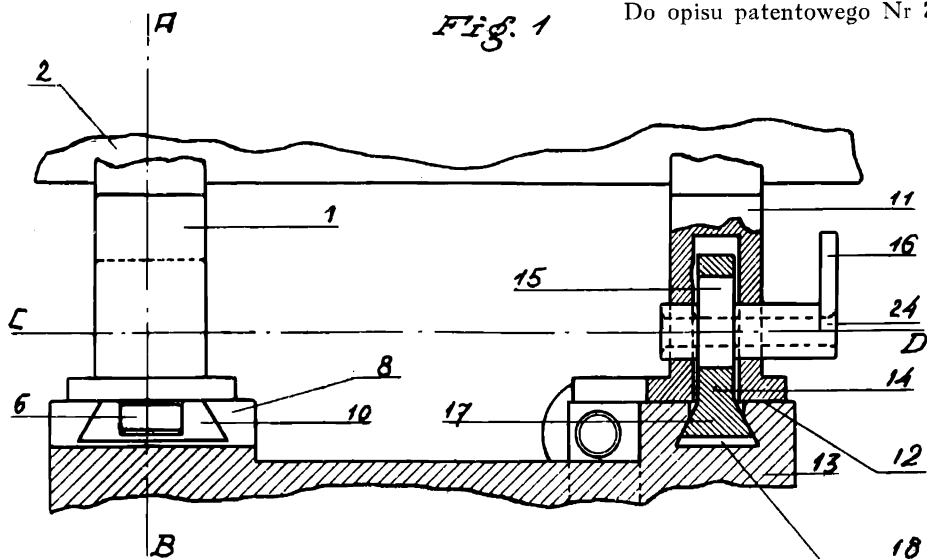

Fig. 2

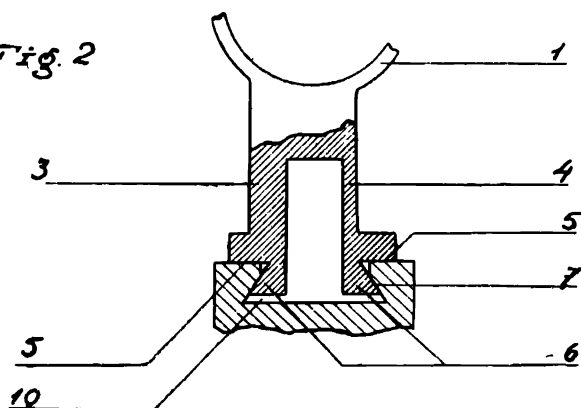

Fig. 3

